

Autoreferat

1. Imię i nazwisko.

Wiktoria Kudela-Świątek (rodowe: Kudela)

2. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe lub artystyczne – z podaniem podmiotu nadającego stopień, roku ich uzyskania oraz tytułu rozprawy doktorskiej.

Stopnie naukowe:

- 2007-2012 – studia doktoranckie na Wydziale Historycznym Uniwersytetu Jagiellońskiego (temat rozprawy doktorskiej: *Represje na tle narodowościowym i religijnym w pamięci kazachstańskich Polaków. Studium oral history*); promotor: prof. dr hab. Krzysztof Zamorski; stopień naukowy doktora nauk: 2012

Tytuły zawodowe:

- 2002-2007 – studia magisterskie na kierunku Historia na Uniwersytecie Jagiellońskim wraz ze specjalizacją nauczycielską (temat pracy magisterskiej: *Wielki Głód 1932-1933 na Ukrainie w miejscach pamięci*); promotor: prof. dr hab. Krzysztof Zamorski; tytuł zawodowy magistra: 2007
- 2005-2010 – studia magisterskie na kierunku Filologia Rosyjska na Uniwersytecie Jagiellońskim wraz ze specjalizacją nauczycielską (temat pracy magisterskiej: *Проблемы и сложности перевода драматического произведения на примере «5 ложек эликсира» А. и Б. Стругацких*. Praca została napisana i obroniona w języku rosyjskim) promotor: dr Magdalena Ochniak; tytuł zawodowy magistra: 2010
- 2017-2019 – studia uzupełniające magisterskie na kierunku Pedagogika Resocjalizacyjna na Akademii Ignatianum w Krakowie wraz ze specjalizacją w zakresie interwencji kryzysowej (temat pracy magisterskiej: *Doświadczenie macierzyństwa kobiet migrantek z Ukrainy z Polski*) promotor: dr Edyta Szyszka; tytuł zawodowy magistra: 2019

Certyfikaty Międzynarodowe:

- 2010 – Międzynarodowy Certyfikat „Język rosyjski w biznesie”, poziom C1 (Moskwa, Rosja)

3. Informacja o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych lub artystycznych.

badaniach używano przeważnie koncepcji miejsc pamięci (*lieux de mémoire*) autorstwa francuskiego badacza Pierre'a Nory.

W ten sposób to, jak rozumiemy miejsce pamięci i miejsca pamięci Hołodomoru będzie implikowało zakresienie pola tematycznego badań i wybór metody badawczej w pracy ze źródłami. W pierwszym znaczeniu Hołodomor jest postrzegany jako wydarzenie historyczne kluczowe dla tożsamości narodowej Ukraińców, fundamentalne dla procesów konsolidacyjnych wewnątrz społeczeństwa postkomunistycznego poprzez prowadzenie opartej na nim polityki pamięci i polityki symbolicznej (instrumentalizacja historii). Ten aspekt jest dość szczegółowo rozwijany w pracach Stefana Troebsta, Wilfreda Jilge, Johana Öhmana (Dietscha) i Georgiya Kasyanova. Wspomniane prace łączy też oddzielanie wydarzenia historycznego, które miało miejsce na Sowieckiej Ukrainie w latach 1932-1934, od konceptu historiograficznego czy też politycznego. W drugim znaczeniu wspomniane „miejsca pamięci” są rozumiane jako depozytariusze pamięci, które wspólnota pamięci powołuje do życia, realizując pewne własne cele społeczno-polityczne i/lub zaspokajając określone osobiste potrzeby poszczególnych aktorów społecznych. Prace, które podejmują tak dające się ująć zagadnienie skupiają się przede wszystkim na wymiarze politycznym tworzenia miejsc pamięci w niepodległej Ukrainie (Tatiana Żurzenko, Witalij Ohijenko, Simone A. Bellezza). Tymczasem aspekt społeczny powstawania takich miejsc poprzez oznakowanie grobów masowych i budowanie pomników na koszt społeczności lokalnej czyli inicjatyw oddolnych były definiowane jako osobne zagadnienie i studiowane przede wszystkim przez ukraińską badaczkę Ołeksandrę Wesełową. Udział diaspory ukraińskiej i ukraińskiej emigracji głównie w Ameryce Północnej w procesie tworzenia miejsc pamięci Hołodomoru był przedmiotem badań Franka E. Sysyna (badającego udział Ukraińskiej Autokefalicznej Cerkwi Prawosławnej w USA), Pera A. Rudlinga (postrzegającego go w kontekście radykalizacji politycznej ukraińskiej emigracji i diaspory w USA i Kanadzie), Tamary Marusyk i Ołeny Kowalczyk oraz Vica Satzewycha (widzących je jako istotny element służący podtrzymaniu ukraińskiej tożsamości narodowej w środowiskach emigracyjnych). Częściowo w pracach Ołeksandry Wesełowej i Tetiany Katarginej był również omawiany temat powstawania pomników zagranicznych, ale wzmiankowały one jedynie wybrane inicjatywy.

Dotychczas w historiografii unikano również omawiania kultury pamięci Hołodomoru jako fenomenu nie tylko politycznego, lecz także społecznego. Wszak mowa tu o wydarzeniu, które z marginesu życia społecznego (bo jego upamiętnianie napędzane było początkowo głównie przez partie polityczne w swoim czasie niecieszące się szerokim poparciem społecznym) w ciągu ostatnich 20 lat zajęło jedną z czołowych pozycji w kanonie kultury narodowej Ukraińców. Dotychczas w literaturze rolę diaspory ukraińskiej i środowisk emigracyjnych ograniczano geograficznie jedynie do Ameryki Północnej, nie nadając szczególnego znaczenia Ukrainian World Congress (w latach 1967-1993 World Congress of Free Ukrainians), organizacji zrzeszającej liczne krajowe organizacje ukraińskie na całym świecie i prowadzącej własną politykę pamięci o zasięgu znacznie szerszym niż USA i Kanada (z wyjątkiem prac P. Rudlinga badającego nacjonalizm ukraiński na emigracji). Udział w tym procesie społeczności ukraińskiej, która przed II wojną światową zamieszkiwała II RP, Czechosłowację i Sowiecką Ukrainę, a w latach 40. i 50. XX w. emigrowała do Wielkiej Brytanii, Francji, Australii, Argentyny, USA, Kanady i Brazylii nie był przedmiotów studiów w kontekście badań nad zagadnieniem upamiętniania Hołodomoru. Nie przyglądano się szczególnie sylwetkom i biografiom liderów tych środowisk, którzy aktywnie uczestniczyli w procesie powstawania miejsc pamięci Hołodomoru poza granicami Ukrainy. Nie analizowano dyskursu medialnego wokół tematu komemoracji tego wydarzenia w ukraińskojęzycznej prasie wydawanej w środowiskach emigracyjnych. Nie analizowano kultury wizualnej Hołodomoru

mnie twórca takiego dzieła, jego osobiste rozumienie Hołodomoru. W przedłużonej monografii odpowiadam na pytania, co motywowało wybranych artystów do podjęcia tematu Wielkiego Głodu, jak podchodzili do procesu tworzenia swoich dzieł, skąd czerpali wiedzę o tej tragedii, jak ją interpretowali i wreszcie, jaką wizję Hołodomoru artyści chcieli uobecnąć w tworzonych przez siebie miejscach pamięci i dlaczego. Innymi słowy postrzegam tu twórcę pomnika Hołodomoru jako swoistego badacza, który za pomocą artystycznej formy przekazu opowiada o Wielkim Głodzie 1932-1933.

W przedłożonej monografii habilitacyjnej zostały przeanalizowane zarówno rozpoznawalne, jak i mało znane pomniki Hołodomoru, ale również niezrealizowane projekty, które mimo to są z różnych powodów obecne w ikonografii Hołodomoru. Reasumując, jest to praca traktująca o monumentalnych reprezentacjach Hołodomoru, mogących – w mojej opinii – posłużyć zrozumieniu, z jednej strony, tożsamości emigracji ukraińskiej (twórcy wzorca wspomnieniowego), a z drugiej – kierunków polityki pamięci w Ukrainie. W przypadku tych ostatnich interesujący okazuje się zarówno przedmiotowy, jak i czynnościowy aspekt ich funkcjonowania, czyli treść przekazywana w miejscach pamięci i praktyka jej przekazywania.

3. Hipotezy badawcze i teoretyczne podstawy ich weryfikacji

Na początku badań sformułowałam trzy zasadnicze hipotezy, które zamierzałam zweryfikować w trakcie kwerend, badań terenowych i poprzez dokonanie analizy dyskursu oraz interpretacji ikonologicznej:

1. pamięć o Wielkim Głodzie 1932-1933 przetrwała na terenach spoza sowieckiej strefy wpływów we wspólnotach, które były zaangażowane już w latach 1932-1934 w organizację przedsięwzięć o charakterze pomocowym (II RP i Czechosłowacja)
2. pierwsze „wspólnoty pamięci” łączyły głównie osoby mieszkające na emigracji lub w południowo-wschodnich województwach II RP (dzisiejsza Zachodnia Ukraina), a więc tych, którzy tego głodu nie doświadczyli.
3. związane z tym wydarzeniem rytuały społeczne w diasporze rozwijały się najpierw we wspólnotach parafialnych i społecznościach lokalnych, w latach 70-80. XX w. inicjatywy te nabrały charakteru międzynarodowego, a od lat 90. XX wieku funkcjonowały równolegle do rytuałów tworzonych w niepodległej Ukrainie ale stopniowo traciły na znaczeniu. Były to dwie niezależne ścieżki kultywowania pamięci Hołodomoru.

Podjmując temat upamiętniania Hołodomoru dokonałam w pierwszej fazie badań refleksji nad istniejącymi konceptami teoretycznymi w studiach nad pamięcią masowej eksterminacji ludności cywilnej, upatrując w nich potencjalne wskazówki do postępowania badawczego. Tu kluczowe okazały się koncepcje „miejsc pamięci” (P. Nora, A. Assmann, K. Pomian) i wywodząca się od nich koncepcja „miejsc (nie)pamięci” (C. Lanzmann, R. Sendyka), wspólnot pamięci (I. Irwin-Zarecka, R. Bellach, Ch. Maier, L. Nijakowski) oraz domen symbolicznych i socjologii pomnika zaproponowanych przez Lecha Nijakowskiego. Należało także zdefiniować dzieło sztuki i architektury monumentalnej jako „miejsca pamięci” (A. Gębczyńska-Janowicz, J. Young, A. Assmann); zastanowić nad rolą pomnika martyrologicznego umieszczanego w przestrzeni cmentarza (Ph. Aries, J. Kolbuszewski, M. Djebabla) oraz „miejscem realnym” (A. Ziębińska-Witek, R. Sendyka); podjąć namysł nad tym, jak funkcjonują w przestrzeni społecznej pomniki stawiane na terenie parafii prawosławnych i unickich w Ukrainie i poza jej granicami.

kwerend prasowych na lata 30. XX w. i okres II wojny światowej (mowa tu o prasie z czasów okupacji niemieckiej).

3. Źródła osobiste

Na tę grupę źródeł składają się opublikowane wspomnienia artystów, działaczy politycznych, społecznych, kulturalnych i religijnych mieszkających na emigracji lub w diasporze oraz ich wspomnienia nagrane przeze mnie w trakcie osobistych spotkań z nimi. Istotną rolę odegrały też materiały, które znajdują się w ich prywatnych archiwach, a do których dostępu mi udzielili. Cennym uzupełnieniem tej grupy źródeł stały się materiały zgromadzone w archiwach społecznych na terenie USA i Kanady oraz archiwach instytucji kultury, którymi są m.in. archiwa organizacji pozarządowych i osób prywatnych pielęgnujących kulturę ukraińską zagranicą.

4. Sprawozdania oraz akty prawne i urzędowe

W tym zakresie studiami objęto dokumenty urzędowe określające zasady upamiętniania Hołodomoru w przestrzeni publicznej (uchwały Werchownej Rady Ukrainy oraz kolejnych prezydentów). Analizowałam także przemówienia rocznicowe prezydentów Ukrainy oraz wypowiedzi dotyczące pomników Hołodomoru zawierające nadto interpretacje treści symbolicznych zgodnych lub nie z prowadzoną w owym czasie polityką pamięci. Ważnym typem źródeł w tej grupie były także notatki służbowe ambasadorów Związku Sowieckiego w USA i Kanadzie w odpowiedzi na budowę pomników w tych krajach oraz dokumenty wytworzone przez sowieckie służby bezpieczeństwa i zespoły analityczne, których celem było analizowanie działalności diaspory ukraińskiej w czasach tzw. zimnej wojny (zbiory Centralnego Państwowego Archiwum Organizacji Społecznych Ukrainy oraz opublikowane źródła ze zbiorów Archiwum Służb Bezpieczeństwa Ukrainy). Istotnym uzupełnieniem tej grupy źródeł były także dokumenty sprawozdawcze z działalności organizacji społecznych zaangażowanych w proces komemoracji Hołodomoru w Ukrainie i poza granicami (zob. punkt 5).

5. Przebieg badania i metody weryfikacji hipotez badawczych

Pracując nad tematem odbyłam szereg kwerend w 2015 r. w Ukrainie, a w 2017 r. w Kanadzie w ramach realizacji projektu badawczego finansowanego przez Holodomor Research and Educational Consortium. W ich trakcie wykonałam kwerendy w archiwach, bibliotekach i instytucjach kultury. Mianowicie: Państwowe Archiwum Organizacji Społecznych w Kijowie, Bibliotece Narodowej im. Wernads'kiego w Kijowie, Ukrainian-Canadian Research and Documentation Center, Petro Jacyk Central and East European Resource Centre (University of Toronto Libraries), St. Vladimirs Institute w Toronto, Ukrainian Cultural and Educational Centre w Winnipeg, archiwum gazety „Ukrainian Echo”, Archiwum Ukrainian National Federation w Toronto. W ramach tegoż projektu zleciłam kwerendę w bibliotekach australijskich w 2018 r. (dr Marta Hawryszko, Narodowa Akademia Nauk Ukrainy). Oprócz tego w ciągu ostatnich 10 lat odwiedziłam większość analizowanych pomników w większych miastach Ukrainy, w Polsce i w Kanadzie oraz śledziłam na bieżąco wydarzenia towarzyszące ich odsłonięciu.

W latach 2019 i 2020 prowadziłam kwerendę zdalnie w zbiorach Canadian Institute of Ukrainian Studies w Edmonton oraz w społecznym archiwum Ukrainian History and Education Center w Somerset NJ, USA. W obu przypadkach chodziło przede wszystkim o materiał wizualny (fotografie i nagrania wideo) z ich zbiorów, na którym utrwalono obchody rocznic Hołodomoru w latach 50-80. XX w. w USA i Kanadzie.

uwzględnienia kontekstu historycznego, społecznego, politycznego i kulturalnego żadna z moich analiz dyskursu i interpretacja ikonologiczna nie byłaby zrozumiała dla czytelnika.

W **pierwszym rozdziale** omawiam podstawę teoretyczną mojej refleksji i metodologię prowadzonych badań. Jest to wprowadzenie teoretyczne do rozważań. Rozstrzygam tu również problem stosowności używania koncepcji miejsc pamięci w rozumieniu Pierre'a Nory w wypadku analizy przestrzeni symbolicznych upamiętniających Wielki Głód w Ukrainie. Odwołuję się także do koncepcji szeregu ważnych w *memory studies* koncepcji i metafor, poszukując odpowiedniego modelu teoretycznego. W tej części pracy opisuję także swój warsztat metodologiczny oparty na teorii recepcji i ikonologii.

Przeprowadzone przeze mnie badania pokazują, że obraz Hołodomoru w przestrzeni publicznej zmieniał się nieustannie na przestrzeni lat zależnie od potrzeb wspólnot pamięci lub konkretnych osób zaangażowanych w jego powstanie. Proces symbolizacji Hołodomoru w diasporze ukraińskiej i w niepodległej Ukrainie przebiegał jednak w odmienny sposób, co zostało przeze mnie omówione w rozdziałach II-IV. Wynikało to z wywodzenia się z odmiennych kultur pamięci. W Ukrainie pamięć Hołodomoru i rytuały mające ją podtrzymywać i nadawać jej społeczny sens były wymierzone w ideologię komunistyczną i oskarżały dawny reżim o ludobójczy charakter głodu. Równocześnie tamtejsi artyści sięgali po dobrze im znany z sowieckiego monumentalizmu dydaktyzm i symbole typowe dla upamiętniania Wielkiej Wojny Ojczyźnianej. Dopiero z czasem zaczęto korzystać z symboliki religijnej i narodowej. Niemniej jednak w Ukrainie w kwestii nadawania znaczenia ludzkiemu cierpieniu panował w przestrzeni publicznej symboliczny woluntaryzm. W diasporze zaś punktem wyjścia dla nowopowstającej kultury pamięci Hołodomoru nie stała się mimo podobieństw kultura pamięci irlandzkiego Wielkiego Głodu, lecz kultura pamięci Holocaustu.

W **rozdziale drugim** poprzez odniesienie się do koncepcji „wspólnoty pamięci” ukazałam proces kształtowania się rytuałów upamiętniania Wielkiego Głodu oraz budowania pierwszych pomników w diasporze i w niepodległej Ukrainie. W tej części pracy zastanowiłam się nad tym, czy w kontekście Wielkiego Głodu mamy do czynienia z wieloma wspólnotami pamięci czy jedną heterogeniczną i poświęcam sporo uwagi tak zwanym praktykom zaangażowania, które podtrzymują społeczną pamięć o upamiętnianym wydarzeniu.

W **trzecim rozdziale** omawiam proces upamiętniania Hołodomoru poza Ukrainą. Tu szczególną uwagę zwracam na dyskurs medialny w ukraińskojęzycznej prasie na Zachodzie w czasie Zimnej Wojny, w której po raz pierwszy pojawiają się propozycje budowy pomników Hołodomoru i omawiana jest ich wymowa, symbolika i potencjalna rola społeczno-polityczna. Tu także przedstawiłam historię powstania pierwszego „miejsca pamięci” Hołodomoru w diasporze (powstałego w South Bound Brook, NJ, USA) wraz z jego kontekstem politycznym, społecznym i religijnym. Omówiłam także inne inicjatywy budowania miejsc pamięci poza granicami Ukrainy, dostrzegając na ich przykładzie postępujący proces sakralizacji tego wydarzenia.

W **czwartym rozdziale** przyglądam się inicjatywom podejmowanym w Ukrainie od razu po odzyskaniu niepodległości, także te podejmowane we współpracy z diasporą na Zachodzie lub finansowane przez diasporę. Tu także interesuje mnie proces powstawania ukraińskiej kultury pamięci Hołodomoru (od postkomunistycznej negacji sowieckich modeli pamięci poprzez postpamięć w czasach prezydenta Juszczenki (2005-2010) po współczesną sakralizację). Dlatego też sporo miejsca poświęcam na omówienie polityki pamięci poszczególnych prezydentów Ukrainy oraz inicjatywom oddolnym powstającym w reakcji na tę politykę.

Na przykładzie pomników kijowskich dobitnie także można prześledzić ewolucję interpretacji tematu Hołodomoru w przestrzeni publicznej niepodległej Ukrainy. W przypadku pomnika, który z początkiem lat 90. XX w. odsłonięto na placu przy cerkwi św. Michała Archanioła w Kijowie mówimy o zastąpieniu symboliki komunistycznej symboliką religijną, aczkolwiek wywodzącą się nadal z prawosławia rosyjskiego (patriarchatu moskiewskiego). Warto też mieć w pamięci, że w owym czasie miał zostać wybudowany w Kijowie pomnik twórcy wywodzącego się z diaspory ukraińskiej (Bohdana Kowala) i na koszt mecenasa również z diaspory (Mariana Kotsia). Pomnik wybudowany w 2003 r. na terenie prywatnej szkoły wyższej Międzynarodowej Akademii Zarządzania Zasobami Ludzkimi (MAUP) w Kijowie jest reinterpretacją symboliki zawartej w pierwszym ukraińskim pomniku Hołodomoru z miejscowości Łubnie w obwodzie połtawskim. Krąg pomysłodawców i fundatorów tego pomnika bowiem jest identyczny; jako inskrypcji użyto czterowiersza poezji, którą napisano z okazji odsłonięcia pomnika w Łubniach. Jednakże tym razem działacze ci stanowili już drugoplanowe postaci ówczesnej ukraińskiej sceny politycznej. Pomnik „Świeca Pamięci” w Kijowie, wybudowany za prezydentury Wiktora Juszczenki, jest natomiast przykładem całkowitego odrzucenia wypracowanej przez pierwsze dziesięciolecie koncepcji Hołodomoru i stworzenia całkiem nowej – w odwołaniu się do tradycji diaspory; jednakże nie w wydaniu współczesnym, lecz za pomocą symboli, które emigracyjne wspólnoty pamięci używały w 2. poł. XX w., by upamiętniać Hołodomor.

Pomniki wybudowane w Edmonton (1983) i Winnipeg (1984) są realizacjami projektów zwycięskich w pierwszym w dziejach konkursie na budowę pomnika w Kanadzie. Oba projekty wywołały szeroki rezonans społeczny (równolegle próbowano zrealizować liczne lokalne przedsięwzięcia budowy pomników w Waszyngtonie i Toronto, które jednakże z szeregu powodów wówczas nie powiodły się) i polityczny (wywołanie silnej reakcji ze strony ambasad sowieckich w USA i Kanadzie na inicjatywy diaspory). Do wspomnianego, pierwszego konkursu na pomnik Hołodomoru zgłosili się zarówno profesjonalni architekci, jak i artyści amatorzy poruszeni atmosferą zwalczania niepamięci o Hołodomorze w latach 70. i 80. XX w. Zwycięski projekt wybudowano w Edmonton (L. Temertey), natomiast laureatowi II nagrody (R.-I. Kowal) ukraińska społeczność Winnipegu zaproponowała pokrycie kosztów budowy projektu, ale wiązało się to z dokonaniem zmian w warstwie symbolicznej projektu wedle oczekiwań fundatorów. Oba te projekty miały jednak wydźwięk osobisty, ponieważ dla obu artystów najważniejszym źródłem inspiracji były wspomnienia ofiar Hołodomoru, natomiast nie korzystali oni z licznych już na ten czas opracowań historycznych na temat głodu w Ukrainie z lat 30. XX w. Pomnik w Waszyngtonie (2015) natomiast jest przykładem projektu akademickiego: autorka (L. Kurylas) dokładnie przestudiowała temat Hołodomoru oraz dotychczasowe reprezentacje pomnikowe tego wydarzenia zarówno w diasporze, jak i w niepodległej Ukrainie. W swojej propozycji autorka także, podobnie jak L. Temertey, przedstawiła Hołodomor jako zagładę cywilizacji ukraińskiej, ale wykorzystała motywy artystyczne łączące Ukrainę i diasporę (reinterpretując motywy ludowe proponowane przez Wasyla Kryczewskiego w latach 30. XX w. w ukraińskiej sztuce użytkowej).

Pracę artysty nieskrępowanego polityką pamięci władz można natomiast dostrzec na przykładzie pomników budowanych w diasporze. Jednakże analiza ikonologiczna tych przykładów pozwala stwierdzić, że najważniejszym aktorem społecznym mającym decydujący wpływ na kształt pomnika i wymowę symboliczną miała lokalna społeczność. Przy czym nie koniecznie są to określone organizacje społeczne orędujące za budową pomnika, lecz pojedyncze osoby starające się wywrzeć wpływ na lokalną społeczność, podejmując otwartą dyskusję na temat wymowy symbolicznej projektów pomników. W ten sposób wywód

zrodziła się wyłącznie z pragnienia epatowania doświadczanym przez Ukraińców cierpieniem, by odwrócić uwagę od zbrodni nazistowskich, w których ludność ukraińska brała udział; a także kwestii tego, że rytuały pamięci Hołodomoru wraz z określoną symboliką żałobną zostały ukształtowane w Ukrainie dopiero za czasów prezydentury Wiktora Juszczenki. Co więcej, przytoczona tu analiza pozwala dostrzec i wyodrębnić podobieństwa kultury pamięci Hołodomoru do innych kultur pamięci tak licznych w XX w. zbrodni przeciwko ludzkości.

Dla rozważań teoretycznych niniejsza monografia dostarcza przede wszystkim przykładów, które wprowadzone do obiegu naukowego mogą zapoczątkować dyskusję nad tym, czy możemy mówić o istnieniu konwencji przedstawiania masowych ludobójstw w przypadku rzeźby monumentalnej. Wnioski te będą też ważnym głosem w dyskusji nad niehistoriograficznymi formami opowiadania o przeszłości, które w polskim dyskursie naukowym są zdominowane przez analizę miejsc pamięci Zagłady Żydów. Żadna inna forma monumentalizacji historii jakiegokolwiek innego masowego mordy nie jest bowiem w tych dyskusjach brana pod uwagę. Stoję zatem na stanowisku, że w studiach nad pamięcią w Polsce potrzebne są prace podejmujące to zagadnienie też w innych kontekstach.

W wymiarze historiograficznym przedłożona monografia podejmuje przedmiotowe zagadnienie w sposób transdyscyplinarny poprzez połączenie perspektywy historycznej, językoznawczej, medioznawczej i z wykorzystaniem metod z zakresu wiedzy o kulturze. Na poziomie warsztatu jest to próba łączenia metod zapożyczonych z innych dyscyplin humanistycznych i społecznych z namysłem teoretycznym w celu wypracowania odpowiedniej metodologii dla studiów nad pamięcią z perspektywy historyka. W trakcie badań systematycznie poszerzałam moje kompetencje warsztatowe w tym zakresie (zob. Załącznik nr 4 Wykaz osiągnięć naukowych).

W książce także wykorzystałam szereg źródeł osobistych, archiwalnych i prasowych, które nie były dotychczas brane pod uwagę w podejmowaniu badań nad tematem komemoracji Hołodomoru. Ponadto w przedłożonej monografii po raz pierwszy zostały opublikowane zdjęcia (1953 i 1983) i klatki z amatorskiego nagrania video z 1973 r. ze zbiorów archiwum społecznego w Somerset NJ, USA oraz prywatnych archiwów rodzinnych. Najstarsze zdjęcia ilustrujące monografię dotyczą obchodów 20. rocznicy Hołodomoru w 1953 r. w USA, w trakcie których zostały po raz pierwszy wykorzystane symbole narodowe nawiązujące do Ukraińskiej Republiki Ludowej i symboliki religijnej w wymiarze chrześcijańskim ponad podziałami religijnymi wewnątrz społeczności ukraińskiej w USA. Jest to także początek prowadzonej po II wojnie światowej polityki pamięci środowisk ukraińskich oraz teologii politycznej Ukraińskiej Autokefalicznej Cerkwi Prawosławnej w USA.

II. CHARAKTERYSTYKA INNYCH OSIĄGNIĘĆ NAUKOWYCH:

Prowadzone przeze mnie badania naukowe z racji swojego wielodyscyplinarnego charakteru mieszczą się w obszarze studiów nad pamięcią (*memory studies*). Jednym z ważniejszych obszarów moich badań są studia nad miejscami pamięci ze szczególnym uwzględnieniem miejsc upamiętniających Wielki Głód w Ukrainie (miejsc realne, symboliczne i ekspozycje muzealne). Innym ważnym dla mnie polem badawczym jest refleksja nad historią mówioną (opowiadaną) i tradycją ustną ze szczególnym uwzględnieniem w tej praktyce badawczej podejścia językoznawczego i psychospołecznego. Istotną część moich zainteresowań naukowych oscyluje wokół kultur pamięci Kresów Wschodnich, społeczności polskich mieszkających w krajach byłego Związku Sowieckiego oraz losów polskiego ziemiaństwa na Kresach Wschodnich z końcem XIX i początkiem XX wieku.

W opublikowanej w 2014 r. monografii na temat miejsc pamięci Hołodomoru przedmiotem moich badań była zaś kultura pamięci tego wydarzenia w Ukrainie w jej aspekcie instytucjonalnym, narzucanym odgórnie oraz artystyczne wizje tych wyobrażeń kreowane przez artystów w poszczególnych miejscach pamięci tego wydarzenia. Postawiłam sobie za zadanie przeanalizować proces nadawania szczególnego politycznego znaczenia doświadczeniu Wielkiego Głodu dla tożsamości narodowej Ukraińców. W orbicie mojej analizy znalazły się pomniki i miejsca cmentarne upamiętniające Hołodomor w Ukrainie po uzyskaniu niepodległości.

• W. Kudela-Świątek, *Miejsca (nie)pamięci. O upamiętnianiu Wielkiego Głodu na Ukrainie 1932-1933*, Kraków: Księgarnia Akademicka 2014, 226 ss.

Co jest warte odnotowania, w swoich rozważaniach nie rozdzieliłam Ukrainy na części, np. zachód i wschód. Stoję bowiem na stanowisku, że kultura pamięci Hołodomoru istnieje poza podziałami politycznymi. Warto jednak mieć w pamięci fakt, że jedynie część obecnej Ukrainy doświadczyła Wielkiego Głodu (część ziem należała przed II wojną światową do Polski), tymczasem pomniki Hołodomoru są stawiane w całym kraju. Traktuję to jako element złożonego procesu unifikacji pamięci. Nie da się bowiem ignorować faktu, że już od wczesnych lat 90. XX wieku pomniki Wielkiego Głodu stanowią zauważalny element krajobrazu kulturowego współczesnej Ukrainy. Wpływają one na sposób odczuwania i przeżywania przestrzeni historycznej przez współczesnych Ukraińców, jako że pomnik jest jednym z najprostszych znaków tożsamości, artystyczną syntezą pamięci narodowej. Przypomina o ludziach, którzy tworzyli historię i którzy spowodowali, że świat wokół nas wygląda dziś tak, a nie inaczej; ponadto odpowiada potrzebom wspólnoty pamięci, która go powołała do życia; opowiada o artystach, którzy go zaprojektowali, ich doświadczeniu historii; jest w końcu przykładem ich interpretacji tego wydarzenia.

• W. Kudela-Świątek, *Muzea Wielkiego Głodu (Hołodomoru) z lat 1932-1933 na Ukrainie jako „miejsca pamięci”*, [w:] *Historia, pamięć, tożsamość w edukacji humanistycznej*, t. 3, red. B. Popiołek, A. Chłosta-Sikorska, A. Słaby, Kraków: Wydawnictwo LIBRON 2015, s. 441-463.

• W. Kudela-Świątek, *The lieux de mémoire of Hołodomor in the Cultural Landscape of Ukraine and the Ukrainian Diaspora*, [w:] *The Burden of the Past: History, Memory, and Identity in Contemporary Ukraine*, eds. A. Wylegała, M. Głowacka-Grajper, Bloomington, IN: Indiana University Press 2020, pp. 49-76.

W trakcie badań dostrzegłam także, że w pierwszym dziesięcioleciu niepodległości Ukrainy w obu kulturach pamięci (Hołodomoru i Wielkiej Wojny Ojczyźnianej) dało się dostrzec znaczące podobieństwa. W rzeczy samej z biegiem lat wytworzył się nowy, indywidualny kanon pamięci Hołodomoru istotnie odróżniający go od form upamiętniania Wielkiej Wojny Ojczyźnianej. Przy czym równie znaczący i istotny dla ukraińskiej polityki pamięci. Co więcej w tym samym czasie kultura pamięci Wielkiej Wojny Ojczyźnianej doświadczyła szeregu kluczowych zmian, m.in. przewartościowania obchodów Dnia Zwycięstwa, wprowadzenia symboliki maku na wzór The Poppy Day. Temu też poświęciłam osobny artykuł:

• W. Kudela-Świątek, *Kultura pamięci II wojny światowej na Ukrainie*, „Rocznik Instytutu Europy Środkowo-Wschodniej” [Lublin] 2015, nr 13, z. 2, s. 67-102.

podejmuje znacznie szerszy zakres tematyczny niż zakładano we wniosku projektowym (zob. opis I. Główne osiągnięcie naukowe). Przedłożona do oceny monografia pt. *Eternal Memory. Monuments and Memorials of the Holodomor* jest zatem podsumowaniem moich dotychczasowych badań nad zagadnieniem komemoracji Hołodomoru w Ukrainie i poza jej granicami w latach 1948-2018.

Podsumowując pragnę podkreślić, że moje badania nad komemoracją Hołodomoru znajdują oddźwięk w pracach innych badaczy, a zaproponowany przeze mnie sposób analizy topografii Hołodomoru jest wykorzystywany jako koncept teoretyczny m.in. w najnowszej pracy Witalija Ohijenki:

- B. Orienko, *Політика vs травма: про що промовляє меморіальна топографія Голодомору?*, [online:] <https://uamoderna.com/pdl-min/politika-vs-travma-pro-shho-promovlyae-memorialna-topografiya-golodomoru>

2.2. Doświadczenie historii w narracjach kazachstańskich Polaków:

W swoich rozważaniach w dziedzinie *oral history* na pierwszym miejscu stawiam narratora, którego traktuję jako twórcę narracji autobiograficznej. Interesuje mnie człowiek, który poprzez narracje szuka sensu własnego życia, odkrywa a nieraz buduje swoją własną tożsamość. W centrum mojej analizy narracji kazachstańskich Polaków, deportowanych z Ukrainy Sowieckiej w 1936 r., znalazł się zatem zarówno proces powstawania narracji wraz nurtującymi badaczy dylematami, jak i treść zawarta w narracji oraz jej poetyka.

Opublikowane przed uzyskaniem stopnia doktora nauk:

- W. Kudela, *Z ziemi kazachskiej do Polski...*, t. 1: *Deportacje Polaków z obwodu winnickiego Ukrainy Sowieckiej w latach 30. XX wieku*, Kraków 2007, 113 ss.
- *Z ziemi kazachskiej do Polski...*, t. 2: *Wspomnienia repatriantów z Kazachstanu wysiedlonych w latach 30. XX w. w głąb ZSRR*, red. W. Kudela, Kraków: KNHS UJ & AT Group 2007, 162 ss.
- В. Куделя-Свентек, *У кожного свій Казахстан... По матеріалам проекту «Z ziemi kazachskiej do Polski», посвященному колективній пам'яті репатріантів із Казахстану в Польщу*, [в:] *У пошуках власного голосу. Усна історія як теорія, метод і джерело*, ред. Г. Г. Грінченко, Н. Ханенко-Фрізен, Харків: ПП «ТОРГСІН ПЛЮС», 2010, с. 73-87.
- W. Kudela-Świątek, *Między wyobrażeniem a rzeczywistością. Obraz ojczyzny w pamięci zbiorowej kazachstańskich Polaków i repatriantów z Kazachstanu*, [w:] *Stalość i zmienność tożsamości*, red. L. Dyczewski, J. Szulich-Kałuża, R. Szwed, Lublin: Wydawnictwo KUL 2010, s. 189-207.

Opublikowane po uzyskaniu stopnia doktora nauk:

- W. Kudela-Świątek, *Linguistic images of enslavement in biographical narratives of Poles in Kazakhstan*, [in:] *The Linguistic Worldview: Ethnolinguistics, Cognition and Culture*, eds. A. Glaz, P. Łozowski, D. Danaher, London: De Gruyter 2013, pp. 459-473.
- W. Kudela-Świątek, *Forgotten Poles. The narratives of modern repatriates from Kazakhstan about their past and present Polishness*, [in:] *Oral History. Dialogue with Society*, ed. I. Garda-Rozenberga, Riga 2013, pp. 126-136. http://issuu.com/lufsi/docs/oral_history.

- „Polonia w Kazachstanie: przeszłość – teraźniejszość – przyszłość”, projekt realizowany przez Instytut Wschodnich Inicjatyw [Kraków] dofinansowany przez Departament Współpracy z Polonią i Polakami za Granicą MSZ, grant nr 258/2015.

2.4. Metodologia oral history:

Moje zainteresowania metodologią *oral history* wyrosły niejako na marginesie badań prowadzonych w ramach rozprawy doktorskiej. Zostały podyktowane chęcią przyjrzenia się możliwościom, jakie daje historia mówiona jako interdyscyplinarna praktyka badawcza.

W historii mówionej zgłębiłam szereg aspektów tej praktyki badawczej, w tym aspekt interdyscyplinarności. Jest to bowiem rodzaj poznawania ludzkiego doświadczenia przeszłości, który wyrósł z potrzeby międzydziedzinowego spojrzenia na człowieka w historii i przez to znajduje się ona na styku wielu dyscyplin humanistycznych i społecznych. Z jednej strony, aktywnie wykorzystuje dobre praktyki stosowane w wielu pokrewnych dyscyplinach w celu możliwie wielostronnego spojrzenia na narracje o doświadczeniu przeszłości przez pojedynczego człowieka. Z drugiej zaś strony, sama staje się inspiracją dla wielu pokrewnych dyscyplin naukowych, w centrum zainteresowań których znajduje się człowiek i jego świat wewnętrzny.

Tu kluczowa okazuje się być świadomość tego, że narrator konstruuje swoją opowieść o przeszłości za pomocą konkretnych strategii dyskursywnych, w oparciu o istniejące wzorce kulturowe, system wartości, przyjęte (akceptowane) w danej kulturze modele zachowania społecznego. Zadaniem historyka piszącego w nurcie *oral history* jest więc wnikliwa ocena formy i treści zgromadzonego materiału narracyjnego. Korzystanie z metodologii językoznawczej umożliwia spojrzenie na autobiografię zwykłych ludzi jak na system indywidualnie tworzonych znaczeń, nie zaś ciąg opisywanych wydarzeń będących częścią szerszego tła społeczno-historycznego. Co więcej, spojrzenie na ludzką pamięć jako przeplatanie się obiektywnego i subiektywnego pozwala jednocześnie zauważyć różnorodność ludzkiego doświadczenia w obrębie jednej grupy społecznej oraz to, w jaki sposób każda narracja jest uwikłana w zbiorowe doświadczanie. Starłam się to przekonanie przekazać w następujących swoich pracach na ten temat:

Opublikowane przed uzyskaniem stopnia doktora nauk:

- W. Kudela-Świątek, *Historyk na rozstaju dróg badawczych. Interdyscyplinarny charakter współczesnej oral history*, [w:] *Przeszłość we współczesnej narracji kulturowej*, t. 2: *Studia i szkice kulturoznawcze*, red. P. Plichta, Kraków: Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego 2011, s. 11-21.

Opublikowane po uzyskaniu stopnia doktora nauk:

- W. Kudela-Świątek, *Nieznosny ciężar przekazu, czyli o przekładzie źródeł oral history*, „Wrocławski Rocznik Historii Mówionej” 2012, nr 2, s. 5-35.
- W. Kudela-Świątek, *Marriage of convenience...In search of new analytical methods in oral history*, „Teathrum Historiae” 2014, t. 14, pp. 49-67.
- W. Kudela-Świątek, *O zasadności i możliwości korzystania z archiwalnych nagrań biograficznych dla „padlinozerców” i nie tylko*, „Rocznik Antropologii Historii” 2014, nr 2, s. 79-96.

i makroskali. Można też na to spojrzeć w inny sposób: funkcjonując z różnych względów przy murach akademii nieustannie się profesjonalizują i po woli zatracają swój pierwotny, awangardowy charakter. Można też widzieć to z innej perspektywy – uznając, że „nieprofesjonalna” i nieformalna grupa badaczy jest *outsiderami* pośród badaczy uprawiających historię mówioną bardziej akademicko niż rzeczywiście ją praktykujących. Pisałam o tym w następujących tekstach:

Opublikowane przed uzyskaniem stopnia doktora nauk:

- В. Куделя-Свйонтек, *Метод „усної історії” та його вплив на розвиток духовності і культури регіону*, [в:] *Красзнавство в системі розвитку духовності і культури регіону. Матеріали Міжнародної науково-практичної конференції 21-23 жовтня 2008 р.*, Вінниця: Вінниц. ОУНБ ім. К. А. Тімірязєва 2008, с. 75-77.
- В. Куделя-Свйонтек, *Пісня у два голоси. „Усна історія” – спосіб об’єднати аматорські та професійні красзнавчі дослідження*, [в:] *Красзнавство: історичний досвід та перспективи розвитку. Матеріали II-ї Міжнародної науково-практичної конференції, 13-15 жовтня 2010 р.*, Вінниця: Вінниц. ОУНБ ім. К. А. Тімірязєва, с. 82-86.

Społeczny wymiar historii mówionej od lat upatrywano z jednej strony w dopełnieniu dotychczasowych źródeł historycznych, uzupełnianiu tzw. „białych plam”, z drugiej zaś – zmianie perspektywy oglądu tych samych, znanych i uznawanych za przełomowe w historii politycznej zdarzeń. Dzieje się tak dlatego, że historia mówiona, rozumiana tu jako koncepcja działania interdyscyplinarnego, umożliwia nam kontakt z doświadczeniem jednostkowym, niepowtarzalnym i nienaukowym pomijanym przez zunifikowaną historiografię narodową. Tym niemniej w sposób szczególny społeczny, a raczej obywatelski, charakter historii mówionej przejawiał się w krajach postkomunistycznych, w tym w Polsce. W tym kontekście zastanawiało mnie także jak kształtuje się polskie środowisko badaczy zajmujących się historią mówioną:

- W. Kudela-Świątek, *Awangarda i outsiderzy. Rozważania o polskiej historii mówionej pomiędzy historią publiczną a dyskusją akademicką*, „Wrocławski Rocznik Historii Mówionej” 2015, t. 5, s. 111-139.

W praktykowaniu *oral history* interesował mnie także etyczny wymiar publikacji wspomnień świadków historii, a w szczególności zagadnienie instrumentalizacji świadka oraz łączenie praktyki akademickiej z inicjatywami społecznymi. Tu zwłaszcza przyglądałam się publikacjom powstającym na styku historii akademickiej i praktyki obywatelskiej (tzw. historii ratowniczej):

- W. Kudela-Świątek, *Temat – rzeka... Rozważania na marginesie książki Izabeli Lewandowskiej pt.: Konserwatorskie zwierzenia. Rozmowy z Lucjanem Czubiłem, konserwatorem zabytków w Olsztynie w 1956-1993 r.*, Olsztyn 2015, 294 ss., „Wrocławski Rocznik Historii Mówionej” 2017, nr 7, s. 425-432 (artykuł recenzyjny), <https://wrhm.pl/wrhm/article/view/177/160>
- W. Kudela-Świątek, *Wielogłos o życiu miasteczka. Refleksje o wyzwaniach historii mówionej lokalnych społeczności wokół książki Obertyn, Обертин. ויטרעבא – opowieści o życiu miasteczka / оповіді про життя*

- W. Kudela-Świątek, *Wspólnota pamięci*, [w:] *Modi memorandi. Leksykon kultury pamięci*, red. R. Traba, M. Saryusz-Wolska, Warszawa: Wydawnictwo Naukowe Scholar 2014, s. 525-527.
- W. Kudela-Świątek, M. Saryusz-Wolska, *Zmysły*, [w:] *Modi memorandi. Leksykon kultury pamięci*, red. R. Traba, M. Saryusz-Wolska, Warszawa: Wydawnictwo Naukowe Scholar 2014, s. 554-556.

„Nieobecność” rozumiem za Dominikiem La Caprą. W jego opinii, gdy nieobecność traktuje się jako utratę, wówczas wzrasta prawdopodobieństwo niepożądanego przemieszczenia nostalgii i pojawiania się utopii politycznych motywowanych poszukiwaniem nowych, spójnych i totalnych tożsamości dla konkretnych grup społecznych i jednostek. Gdy zaś utrata traktowana jest jako nieobecność, stajemy w obliczu impasu niekończącej się melancholii, udaremnionej żałoby, niemożliwej do przekroczenia, gdzie żałoba nie może zostać zakończona. Intuicyjnie dostrzegłam możliwość zaaplikowania tej koncepcji na grunt badań nad społeczną nieobecnością polskich ziemian na Kresach Wschodnich. Początkowo zastanawiałam się wyłącznie nad tą drugą kwestią: czy i jak społeczeństwo ukraińskie przepracowywało doświadczenie tej nieobecności.

Opublikowane przed uzyskaniem stopniem doktora nauk:

- W. Kudela-Świątek, A. Świątek, *Historia zakłęta w kamieniach. Pozostałości cmentarza katolickiego w Czerniowcach Podolskich na Ukrainie*, „Krakowskie Pismo Kresowe” R. 2, 2010, s. 177-212.

Opublikowane po uzyskaniu stopnia doktora nauk:

- W. Kudela-Świątek, A. Świątek, *The Trap of Colonialism... The Ukrainians of Eastern Galicia – Colonised or Colonisers?*, „Historyka” R. 42, 2012, s. 257-287.

Rozwijając koncepcję Dominika La Capry, w swoich najnowszych badaniach nad tym zagadnieniem, zadaję sobie pytanie czy w świadectwach źródłowych możliwe jest odnalezienie śladu tego, że nieobecność całych warstw społecznych została odnotowana i przeżyta jako utrata bądź też nie. Jest dla mnie bardzo ważne to, by zrozumieć, co „zrobiło” społeczeństwo sowieckie, a potem ukraińskie z nieobecnością polskich ziemian z jednej strony; z drugiej zaś – jak społeczeństwo polskie radziło sobie z tą utratą.

Kluczowe będzie dla mnie poszukiwanie odpowiedzi na pytania dotyczące tego: jak zmiana relacji przestrzennych wpłynęła na zmianę relacji społecznych; oraz jak zmiana stosunków posiadania wpłynęła na strukturę zbiorowości.

W latach 2019-2020 zrealizowałam badania wstępne nad tymi zagadnieniami w ramach działania naukowego Miniatura 2 finansowanego przez Narodowe Centrum Nauki, pt.: *Relacje ziemiaństwa polskiego i ziemiaństwa rosyjskiego w życiu codziennym w latach 1846–1917 na Ziemiach Zebranych*. Działanie naukowe, które jest przewidziane do realizacji to badania wstępne w bibliotekach i archiwach w kraju i zagranicą mające na celu zweryfikowanie szeregu hipotez badawczych stawianych na podstawie literatury przedmiotu w odniesieniu do tytułowego tematu. Moje spojrzenie na przemiany cywilizacyjne i wieloetniczne sąsiedztwo na Ziemiach Zabrzanych, którego aktorami społecznymi byli m.in. polscy i rosyjscy ziemianie jest postrzegane w optyce metodologicznej proponowanej niegdyś przez Fernanda Braudela. Wykorzystując jego koncepcję długiego trwania w historii, postrzegam relacje pomiędzy przedstawicielami ziemiaństwa dwu grup narodowościowych na tym samym terenie w długiej perspektywie czasowej (1864–1917) jako takiej, która umożliwia przeanalizowanie przemian struktur społecznych. W zamierzeniu moim jest stworzenie w dalszych badaniach studium

5. Informacja o wykazywaniu się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.

Na moją aktywność naukową składają się staże, stypendia, pobyty badawcze, uczestnictwo w projektach naukowych, udział w konferencjach naukowych w kraju i za granicą, członkostwo w stowarzyszeniach, gremiach oceniających projekty badawcze i w procesie recenzowania artykułów naukowych.

1. Staże i stypendia:

Jeszcze przed uzyskaniem stopnia doktora nauk uczestniczyłam w wymianie studenckiej z Rijksuniversiteit Groningen w Holandii (2006) oraz zrealizowałam staż w ramach wymiany bilateralnej Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego w Państwowym Instytucie Języka Rosyjskiego im. A. Puszkina w Moskwie (2010, semestr letni).

W 2014 roku natomiast otrzymałam stypendium Fundacji Lanckorońskich na zrealizowanie kwerend archiwalnych i bibliotecznych w Moskwie.

W 2017 roku podczas finansowanego przez Holodomor Research and Educational Consortium (Kanada) projektu badawczego odbyłam wizytę studyjną w Toronto (zob. wykaz osiągnięć naukowych)

2. Projekty badawcze

Moje pierwsze doświadczenie projektowe jest związane jeszcze z czasami studiów magisterskich i doktoranckich. Ówczesne doświadczenie obejmowały udział w badaniach terenowych, w trakcie których szlifowałam swój warsztat badawczy w zakresie historii mówionej.

• 2005 – udział w projekcie naukowym pt.: „Metody oral history w PGR”. Podczas projektu zbierano wspomnienia byłych pracowników PGRu na Pomorzu Zachodnim.

• 2007 – udział w projekcie dokumentacyjnym pt.: „Polacy w Mołdawii –Styrcza”. We współpracy z Fundacją na rzecz Zachowania Indywidualnej Pamięci Historycznej Bruchejon przeprowadzano wywiady z mołdawską polonią we wsi Styrcza oraz mieście Bielce.

2.1 projekty własne

Ważnym osiągnięciem w tym okresie było jednak zaprojektowanie badań w ramach projektu „Z ZIEMI KAZACHSKIEJ DO POLSKI... Wspomnienia repatriantów z Kazachstanu, wysiedlonych w latach 30-ch XX wieku z terenów ZSRR...”. Realizowany w latach 2006-2009 projekt zakładał spisywanie wspomnień Polaków z Kazachstanu. Pokłosiem tego projektu stały się trzy publikacje monograficzne, w tym opublikowana w 2013 rozprawa doktorska (zob. II Inne osiągnięcia naukowe)

3. Członkostwo w krajowych i międzynarodowych organizacjach naukowych

Od czasu studiów doktoranckich jestem także członkiem Towarzystwa Przyjaciół Nauk w Przemyślu. Ponadto w tym okresie (2010) byłam jednym z członków założycieli Polskiego Towarzystwa Historii Mówionej, którego członkiem jestem nadal. Ponadto jestem członkiem International Oral History Association, Association for Slavic, East European, and Eurasian Studies (ASEEES), Memory Studies Association (MSA) i Towarzystwa badaczy i miłośników XIX w. Staram się uczestniczyć w organizowanych przez te stowarzyszenia cyklicznych spotkaniach konferencyjnych oraz biorę udział w spotkaniach seminaryjnych podgrup merytorycznych.

4. Udział w zespołach redakcyjnych

Od 2009 jestem członkiem zespołu redakcyjnego „Krakowskiego Pisma Kresowego” (Księgarnia Akademicka / Instytut Historii UJ) – pisma podejmującego zagadnienie historii Kresów z perspektywy akademickiej (20 pkt na liście MEiN).

5. Recenzent w czasopismach/instytucjach grantowych i gremiach oceniających w kraju i zagranicą

Recenzowałam także artykuły naukowe zgłaszane do krajowych czasopism naukowych, czasopism o zasięgu międzynarodowym oraz międzynarodowych czasopism specjalistycznych takich jak: „Rocznik Antropologii Historii”, „Wrocławski Rocznik Historii Mówionej”, „Ethnologia Polona”, „Historyka. Studia Metodologiczne”, „Kultura i Społeczeństwo”, „Memory Studies”. Recenzowałam także dla Narodowej Agencji Wymiany Akademickiej (NAWA). Obecnie jestem członkiem kapituły nagrody Pro Historia Polonorum za najlepszą pracę z historii ziem polskich opublikowaną w języku angielskim.

6. Uczestnictwo w konferencjach naukowych i dyskusjach seminaryjnych

W akademickiej wymianie myśli uczestniczę także poprzez aktywny udział w licznych konferencjach naukowych w kraju za granicą. Uczestniczyłam także w seminariach naukowych, w trakcie których w gremiach międzydziedzinowych i/lub między narodowych dyskutowano prowadzone przeze mnie badania naukowe (zob. załącznik nr 4 Wykaz osiągnięć naukowych).

6. Informacja o osiągnięciach dydaktycznych, organizacyjnych oraz popularyzujących naukę lub sztukę.

Od początku pracy w Instytucie Historii i Archiwistyki UP im. KEN w Krakowie pełnię funkcję instytutowego pełnomocnika programu Erasmus+ i aktywnie angażuję się w prowadzone przeze mnie zajęcia dydaktyczne prowadzone dla studentów IHiA i studentów realizujących stypendia w ramach programu Erasmus+ oraz odbywających staż w naszym instytucie.

1. Osiągnięcia dydaktyczne

W ostatnich latach uczestniczyłam w pracach trzech komitetów organizacyjnych konferencji o zasięgu międzynarodowym. Najważniejszym z nich było przygotowanie obrad w ramach International conference on the occasion of the 10th anniversary of the Polish Oral History Association: Oral History in Action, Poland (Kraków, 28-30 marca 2019). Byłam także sekretarzem XV Polsko-Ukraińskiej Konferencji Naukowej noszącej tytuł „Lwów: miasto-społeczeństwo-kultura. Elity intelektualne miasta” (Kraków, 9-11 grudnia 2020). W bieżącym roku jestem członkiem komitetu organizacyjnego konferencji międzynarodowej organizowanej we współpracy z Instytutem Historii UJ pt.: „Czartoryscy a ziemie wschodnie dawnej Rzeczypospolitej. Konferencja zorganizowana z okazji 160. rocznicy śmierci księcia Adama Jerzego Czartoryskiego” (28-29 września 2021).

3. Działalność upowszechniająca badania naukowe badaczy zagranicznych:

Istotnym elementem działalności na tym polu są tłumaczenia artykułów naukowych dla czasopism: „Politeja”, „Wrocławski Rocznik Historii Mówionej” i „Krakowskie Pismo Kresowe” z języka ukraińskiego i rosyjskiego oraz na te języki z języka polskiego. Ponadto od wielu lat współpracuję z krakowskimi wydawnictwami naukowymi: zwłaszcza z Księgarnią Akademicką oraz wydawnictwem Historia Jagellonica, dokonując tłumaczeń i redakcji w zakresie języka rosyjskiego i ukraińskiego.

- Сергій Царенко, Володимир Козюк, *Вінниця: погляд у минуле*, [редактор: Людмила Коваль, przekł. Вікторія Куделя - польського; Вікторія Волось - англійського; Світлана Балашова - німецького], Київ: Оранта, 2008, 253 ss.
- Oksana Nestorowycz, *Przyczynek do identyfikacji portretu niejakiej Kalinowskiej ze zbiorów Winnickiego Obwodowego Muzeum Sztuk Pięknych*, tł. z ukr. Wiktoria Kudela-Świątek, „Krakowskie Pismo Kresowe” 2010, nr 1, s. 147-149.
- Władysław Wigurzynski, Wiktoria Peczarczuk, *In memoriam naszemu mistrzowi Wiktorowi Świątekwowi (1947-2009)*, tł. z ukr. Wiktoria Kudela Świątek, *Krakowskie Pismo Kresowe*, 2010, nr 1, s. 15-17.
- Marta Kurkowska-Budzan, *Хто врятує історію: вчені чи краєзнавці?*, tłum. W. Kudela-Świątek, [w:] *Роль краєзнавства у соціально-економічному і культурному розвитку регіону. Матеріали III Міжнародної науково-практичної конференції 10-12 жовтня 2012 р.*, ред. В. Куделя-Свйонтек, Вінниця: ОУНБ ім. К. А. Тімірязєва 2013, s. 22-24.
- Olga Breskaya, *Model relacji między cerkwią a państwem na Białorusi w kontekście postsekularyzacji społeczeństw europejskich*, tł. Wiktoria Kudela-Świątek, „Politeja. Pismo Wydziału Studiów Międzynarodowych i Politycznych Uniwersytetu Jagiellońskiego” 2012, nr 4, s. 133-152.
- Walery Karbalewicz, *Cechy białoruskiego reżimu autorytarnego*, tł. Wiktoria Kudela-Świątek, „Politeja. Pismo Wydziału Studiów Międzynarodowych i Politycznych Uniwersytetu Jagiellońskiego” 2012, nr 4, s. 81-96.
- Jurij Czawusow, Olga Smolanko, *Zmiany regulacji prawnych dotyczących organizacji pozarządowych na Białorusi w okresie rządów autorytarnych (od 1996 do 2000 roku)*, tł. Wiktoria Kudela-Świątek, „Politeja. Pismo Wydziału Studiów Międzynarodowych i Politycznych Uniwersytetu Jagiellońskiego” 2012, nr 4, s. 97-132.
- Gelinada Grinczenko, *Historia mówiona na Ukrainie. Ludzie, tematy, fakty*, tł. z ukr. Wiktoria Kudela-Świątek, „Wrocławski Rocznik Historii Mówionej” 2013, nr 3, s. 73-92.
- Mychajło Zubrycki, *Dziennik*, do druku podał Frank E. Sysyn, tł. Wiktoria Kudela-Świątek, przypisy Adam Świątek, [w:] *Monarchia wojna człowiek Codzienne i niecodzienne życie mieszkańców Galicji w czasie pierwszej wojny światowej*, red. Andrzej A. Zięba, Adam Świątek, Kraków: Polska Akademia Umiejętności 2014 s. 65-76.

Te moje doświadczenia wykorzystałam także w 2015 r. gdy brałam udział w projekcie „Polonia w Kazachstanie: przeszłość – teraźniejszość – przyszłość”, realizowanym przez Instytut Wschodnich Inicjatyw [Kraków], a dofinansowanym przez Departament Współpracy z Polonią i Polakami za Granicą MSZ, grant nr 258/2015.

Popularyzuję także *oral history* jako praktykę badawczą pomagającą lokalnym społecznościom zachowywać wspomnienia najstarszych mieszkańców. W latach 2013-2015 organizowałam warsztaty pod czas dwu konferencji naukowo-praktycznych organizowanych przez Bibliotekę Naukową im. K. Timiriaziewa w Winnicy na Ukrainie. W ramach tychże konferencji zorganizowałam spotkania i wymianę myśli pomiędzy polskimi badaczami praktykującymi *oral history* oraz lokalnymi ukraińskimi krajoznawcami, nauczycielami i animatorami kultury. Spotkania miały na celu doskonalenie warsztatu dokumentalistycznego u praktyków historii ratowniczej.

- *Роль краєзнавства в соціально-економічному і культурному розвитку регіону. Матеріали III Міжнародної науково-практичної конференції 10-12 жовтня 2012 р.*, ред. В. Куделя-Свйонтек, Вінниця: ОУНБ ім. К. А. Тимірязєва 2013, 232 сс.
- *Усна історія як важлива складова краєзнавчої діяльності. Матеріали IV Міжнародної науково-практичної конференції 21-22 жовтня 2014 р. м. Вінниця*, ред. В. Куделя-Свйонтек, Вінниця: ОУНБ ім. К. А. Тимірязєва 2015, 294 сс.

W 2020 natomiast prowadziłam warsztat z historii mówionej dla białoruskich stypendystów Fundacji „Dobra Wola” (Kraków).

Współpracuję ponadto ze środowiskiem lokalnym poprzez udział w otwartych spotkaniach dyskusyjnych organizowanych przez Muzeum Krakowa (2016 i 2018).

W latach 2019-2021 przygotowywałam kilka haseł do II wydania *Encyklopedii Krakowa*. (*Ukraińcy, Unici, Prawosławni, W. Stefanyk, M. Deńko*)

7. Oprócz kwestii wymienionych w pkt. 1-6, wnioskodawca może podać inne informacje, ważne z jego punktu widzenia, dotyczące jego kariery zawodowej.

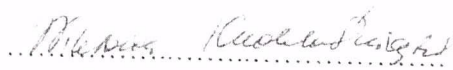
Staram się także nieustannie podnosić moje kwalifikacje zawodowe, a doświadczenie zdobyte w trakcie kursów, szkoleń i warsztatów implementować w prowadzonej pracy organizacyjnej, naukowo-badawczej i dydaktycznej.

Z racji mojego doświadczenia naukowego i zawodowego posiadam także spore doświadczenie w zarządzaniu projektami naukowymi. W latach 2012-2018 pracowałam na stanowisku Koordynatora Dyscyplin w Narodowym Centrum Nauki, gdzie do moich obowiązków służbowych m.in. należało szkolenie pracowników naukowych i pracowników administracji szkół wyższych w dziedzinie projektowania badań naukowych w obszarze badań podstawowych. Jestem także absolwentką Akademii Menedżerów Programowych w ramach projektu SKILLS Fundacji na rzecz Nauki Polskiej (2012-2015), co daje mi szersze spojrzenie na kwestie związane z finansowaniem badań naukowych w Polsce oraz na organizację badań naukowych jako procesu poznawczego. Ponadto podnosiłam te kwalifikacje w 2016 r.,

Obecnie zaś rozpoczęłam kolejny projekt badawczy, w ramach którego pracuję nad zagadnieniem roli źródła osobistego w badaniach nad przeszłością, zgłębiając zarówno to, jak jest konstruowane osobiste, jednostkowe doświadczenie przeszłości oraz to, w jaki sposób jest ono problematyzowane w naukach historycznych, jakimi metodami obecnie zgłębiamy doświadczanie historii jednostek i grup społecznych. W tym kierunku są prowadzone moje aktualne projekty badawcze, w tym badania wstępne w ramach konkursu Miniatura 2 (NCN) dotyczące relacji w życiu codziennym pomiędzy ziemianami rosyjskimi i ziemianami polskimi w oparciu o źródła o charakterze osobistym.

Moja zaangażowanie naukowe przejawia się także w działalności na rzecz krajowego środowiska naukowego. Posiadam kwalifikacje pedagogiczne oraz w zakresie zarządzania projektami i finansowania badań naukowych w kraju i za granicą, co pozwala mi także skutecznie projektować badania naukowe z zakresu nauk o przeszłości oraz tworzyć zespoły badawcze i naukowo-dydaktyczne. Kompetencje te stale doskonalę.

Biorąc pod uwagę wartość naukową przedłużonego głównego osiągnięcia naukowego, całokształt dorobku, zakres współpracy z instytucjami krajowymi i zagranicznymi, aktywny udział w życiu naukowym, zdecydowałam się ubiegać o stopień doktora habilitowanego w dyscyplinie historia.

(podpis wnioskodawcy)

Wykaz osiągnięć naukowych albo artystycznych, stanowiących znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny

Informacje zawarte w poszczególnych punktach tego dokumentu powinny uwzględniać podział na okres przed uzyskaniem stopnia doktora oraz pomiędzy uzyskaniem stopnia doktora a uzyskaniem stopnia doktora habilitowanego.

I. INFORMACJA O OSIĄGNIĘCIACH NAUKOWYCH ALBO ARTYSTYCZNYCH, O KTÓRYCH MOWA W ART. 219 UST. 1. PKT 2 USTAWY

I. Monografia naukowa, zgodnie z art. 219 ust. 1. pkt 2a Ustawy; lub

- W. Kudela-Świątek, *Eternal Memory. Monuments and Memorials of the Holodomor*, transl. G. R. Torr, preface F. E. Sysyn, Toronto–Edmonton–Cracow: University of Alberta & University of Toronto & Księgarnia Akademicka 2021, 410 pp.

II. INFORMACJA O AKTYWNOŚCI NAUKOWEJ ALBO ARTYSTYCZNEJ

I. Wykaz opublikowanych monografii naukowych (z zaznaczeniem pozycji niewymienionych w pkt I.1).

Opublikowane przed uzyskaniem stopnia doktora nauk:

- W. Kudela, *Z ziemi kazachskiej do Polski...*, t. 1: *Deportacje Polaków z obwodu winnickiego Ukrainy Sowieckiej w latach 30. XX wieku*, Kraków 2007, 113 ss.

Opublikowane po uzyskaniu stopnia doktora nauk:

- W. Kudela-Świątek, *Odpamiętane... O historii mówionej na przykładzie narracji kazachstańskich Polaków o represjach na tle narodowościowym i religijnym*, Kraków: Universitas 2013, 372 ss.
- W. Kudela-Świątek, *Miejsca (nie)pamięci. O upamiętnianiu Wielkiego Głodu na Ukrainie 1932-1933*, Kraków: Księgarnia Akademicka 2014, 226 ss.
- W. Kudela-Świątek, *W labiryncie znaczeń. Pomniki ukraińskiego Wielkiego Głodu 1932-1933*, Kraków: Księgarnia Akademicka 2020, 303 ss.
- W. Kudela-Świątek, *Eternal Memory. Monuments and Memorials of the Holodomor*, transl. G. R. Torr, preface F. E. Sysyn, Toronto–Edmonton–Cracow: University of Alberta & University of Toronto & Księgarnia Akademicka 2021, 410 pp. (zob. punkt I)

Studia i szkice kulturoznawcze, red. P. Plichta, Kraków: Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego 2011, s. 11-21.

- В. Куделя-Свйонтек. *Пісня у два голоси. „Усна історія” – спосіб об’єднати аматорські та професійні кризнавчі дослідження*, [в:] *Кризнавство: історичний досвід та перспективи розвитку. Матеріали II-ї Міжнародної науково-практичної конференції, 13-15 жовтня 2010 р.*, Вінниця: Вінниц. ОУНБ ім. К. А. Тімірязєва 2011, с. 82-86.

Opublikowane po uzyskaniu stopnia doktora nauk:

- W. Kudela-Świątek, *Linguistic images of enslavement in biographical narratives of Poles in Kazakhstan*, [in:] *The Linguistic Worldview: Ethnolinguistics, Cognition and Culture*, eds. A. Glaz, P. Łozowski, D. Danaher, London: De Gruyter 2013, pp. 459-473.
- W. Kudela-Świątek, *Forgotten Poles. The narratives of modern repatriates from Kazakhstan about their past and present Polishness*, [in:] *Oral History. Dialogue with Society*, ed. I. Garda-Rozenberga, Riga 2013, pp. 126-136, http://issuu.com/lufsi/docs/oral_history.
- W. Kudela-Świątek, *Interdyscyplinarność w badaniach oral history: konieczność czy sposób na nowatorstwo?*, [w:] *Historia mówiona w świetle nauk humanistycznych i społecznych*, Lublin: Wydawnictwo Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej 2014, s. 61-88.
- В. Куделя-Свйонтек. *Забілені плями. Усна історія визначних історичних подій сьогодення...*, [в:] *Суспільні зміни і поворотні моменти: макрорівні крізь призму автобіографічної розповіді*, упор. О. Кісь, Г. Грінченко, Т. Пастушенко, Львів: ІН НАН України 2014, с. 60-83, <http://www.history.org.ua/LiberUA/978-966-02-7398-6/978-966-02-7398-6.pdf>
- W. Kudela-Świątek, M. Saryusz-Wolska, *Pokolenie*, [w:] *Modi memorandi. Leksykon kultury pamięci*, red. R. Traba, M. Saryusz-Wolska, Warszawa: Wydawnictwo Naukowe Scholar 2014, s. 372-377.
- W. Kudela-Świątek, *Wspólnota pamięci*, [w:] *Modi memorandi. Leksykon kultury pamięci*, red. R. Traba, M. Saryusz-Wolska, Warszawa: Wydawnictwo Naukowe Scholar 2014, s. 525-527.
- W. Kudela-Świątek, M. Saryusz-Wolska, *Zmysły*, [w:] *Modi memorandi. Leksykon kultury pamięci*, red. R. Traba, M. Saryusz-Wolska, Warszawa: Wydawnictwo Naukowe Scholar 2014, s. 554-556.
- W. Kudela-Świątek, *Muzea Wielkiego Głodu (Hołodomoru) z lat 1932-1933 na Ukrainie jako „miejsca pamięci”*, [w:] *Historia, pamięć, tożsamość w edukacji humanistycznej*, t. 3, red. B. Popiołek, A. Chłosta-Sikorska, A. Słaby, Kraków: Wydawnictwo LIBRON 2015, s. 441-463.
- W. Kudela-Świątek, *Temat – rzeka... Rozważania na marginesie książki Izabeli Lewandowskiej pt.: Konserwatorskie zwierzenia. Rozmowy z Lucjanem Czubielem, konserwatorem zabytków w Olsztynie w 1956–1993 r.*, *Olsztyn 2015*, 294 ss., „Wrocławski Rocznik Historii Mówionej” 2017, nr 7, s. 425-432 (artykuł recenzyjny), <https://wrhm.pl/wrhm/article/view/177/160>

- Redaktor naukowy numeru tematycznego czasopisma: „Krakowskie Pismo Kresowe” 2021, nr 13: *Lwów: miasto – społeczeństwo – kultura. Elity intelektualne miasta*, red. K. Karolczak, W. Kudela-Świątek (20 pkt. MEiN).
4. Wykaz opublikowanych artykułów w czasopismach naukowych (z zaznaczeniem pozycji niewymienionych w pkt I.2).

Opublikowane przed uzyskaniem stopnia doktora nauk:

- W. Kudela, *Ejdos. Al'manah teorii ta istorii istoričnoi nauki*, red. Walerij Smolij, Kijv 2005-2007, „Historyka” R. 37-38, 2007-2008, s. 197-199 (recenzja).
- W. Kudela-Świątek, *Pamięć i „miejsca pamięci” Hołodomoru. Krajobraz po bitwie*, „Nowa Ukraina” 2008, nr 1-2, s. 102-118.
- W. Kudela-Świątek, *Вікторія Колесник. Відомі поляки в історії Вінниччини: бібліографічний словник. ВМГО „РОЗВИТОК”. Вінниця 2007, 1008 С., ІЛ.*, „Krakowskie Pismo Kresowe” 2009, nr 1, s. 161-164 (recenzja).
- W. Kudela-Świątek, *Biografičeskoe interv'û: učebno-metodičeskoe posobie. E. Astaf'eva [et al.], Moskva: Universitet Rossijskoj Akademii Obrazovanija 2001, 87 ss.*, „Wrocławski Rocznik Historii Mówionej” R. 1, 2011, s. 262-266 (recenzja).
- W. Kudela-Świątek, *Lost in Argentina*, „Wrocławski Rocznik Historii Mówionej” R. 2, 2012, s. 287-293.
- W. Kudela-Świątek, A. Świątek, *Historia zaklęta w kamieniach. Pozostałości cmentarza katolickiego w Czerniowcach Podolskich na Ukrainie*, „Krakowskie Pismo Kresowe” 2010, nr 2, s. 177-212.
- W. Kudela-Świątek, *Wystarczy maszyna do pisania... Listy Romana Aftanazego do Wiktora Świątełyka*, „Krakowskie Pismo Kresowe” 2010, nr 2, s. 21-50.
- W. Kudela-Świątek, A. Świątek, *The Trap of Colonialism... The Ukrainians of Eastern Galicia – Colonised or Colonisers?*, „Historyka” R. 42, 2012, s. 257-287.

Opublikowane po uzyskaniu stopnia doktora nauk:

- W. Kudela-Świątek, *Niežnośny ciężar przekazu. czyli o przekładzie źródeł oral history*, „Wrocławski Rocznik Historii Mówionej” R. 2, 2012, s. 5-35.
- W. Kudela-Świątek, *„Przyszywani sybiracy”. Kazachstańscy Polacy w rodzimym dyskursie naukowym*, „Etnografia Polska” t. 58, 2014, z. 1-2, s. 49-70.
- W. Kudela-Świątek, *Marriage of convenience... In search of new analytical methods in oral history*, „Teathrum Historie” 2014, t. 14, pp. 49-67.
- W. Kudela-Świątek, *O zasadności i możliwości korzystania z archiwalnych nagrań biograficznych dla „padlinożerców” i nie tylko*, „Rocznik Antropologii Historii” 2014, nr 2, s. 79-96.

Referaty w języku angielskim:

- 15-16 grudnia 2005 (Groningen, Holandia) – MOG Spartak International Conference „From the Ivory Tower to the Streets”. Intellectuals and Society in 20th century Eastern and Western Europe”, tytuł referatu: *Jewish and non-Jewish Intellectuals and the Rise of Nationalism and Fascism in Interwar Poland*.
- 3-4 XII 2008 – udział w Międzynarodowej Konferencji Naukowej „Oral History and Ethics” w Helsinkach (Finlandia) , gdzie wystąpiła z referatem pt.: *The starry skies above me and the moral law inside me... The researcher in the face of an interviewee's traumatic experiences*
- 7-11 czerwca 2010 (Praga, Czechy) – XVI International Oral History Conference “Between Past and Future”, tytuł referatu: *The Starry Skies Above Me and the Moral Law Inside Me... The Researcher in the Face of an Interviewee's Traumatic Experiences*.

Referaty wygłoszone w języku ukraińskim:

- 14-15 października 2003 (Winnica, Ukraina) – Międzynarodowa Naukowo-Praktyczna Konferencja pt. „Народна культура Поділля в контексті національного виховання”, tytuł referatu: *Доля подільських дітей під час голодомору 1932-1933 рр.*
- 26 listopada 2003 (Winnica, Ukraina) – Naukowo-praktyczna konferencja pt. „Голодомор як засіб політичного терору”, tytuł referatu: *„Не звільняється пам'ять, відлунює знову роками”*.
- 24-27 września 2004 (Winnica, Ukraina) – Ogólnoukraińska naukowo-praktyczna konferencja pt. „Історичні витоки козацького роду в Україні”, tytuł referatu: *Буоні січові школи*.
- 1-2 marca 2007 (Kijów, Ukraina) - V Międzynarodowa Konferencja Naukowa Młodych Uczonych „Szewczenkowska Wiosna”, tytuł referatu: *„Ні труни, ні хрестів... Прямо в яму на віки віків!” Пам'ятники Голодомору у контексті „місць пам'яті” українського народу*.
- 20-21 marca 2008 (Kijów, Ukraina) – VI Międzynarodowa Konferencja Naukowa Młodych Uczonych „Szewczenkowska Wiosna”, tytuł referatu: *Індивідуальна пам'ять як історичне джерело*.
- 21-23 października 2008 (Winnica, Ukraina) – Міжнародна науково-практична конференція „Краєзнавство в системі розвитку духовності і культури регіону”, tytuł referatu: *Метод „усної історії” та його вплив на розвиток духовності і культури регіону*.

Referaty wygłoszone w języku rosyjskim:

- 11-13 grudnia 2009 (Charków, Ukraina) – Międzynarodowa Konferencja Naukowa „In Search of One's Own Voice: Oral History as Theory, Method, and Source”, tytuł referatu: *Свои среди чужих, чужие среди своих... По материалам проекта «Z ziemi kazachskiej do Polski», посвященного коллективной памяти репатриантов из Казахстана в Польшу*.

- 17-19 maja 2009 (Toruń) – I Międzynarodowa Sesja Humanistyczna pt. „Pojęcia ‘Swoi’ i ‘obcy’ w badaniach historycznych i antropologicznych”, tytuł referatu: *Swoi wśród obcych. obcy wśród swoich... Dlaczego Polacy z Kazachstanu wracają do historycznej ojczyzny?*
- 19 września 2009, (Olsztyn) – XVIII Powszechny Zjazd Historyków Polskich, Sejmik Studentów i Doktorantów, tytuł referatu: *Niekończąca się opowieść... Źródło mówione w badaniach nad pamięcią historyczną polskiej diaspory w Kazachstanie.*
- 20 lutego 2010 (Przemyśl) – Warsztaty historyczne dla uczestników projektu polsko-węgiersko-chorwackiego pt. „Why Should Holocaust be Experienced by the Youth? Tolerance as a Part of Our System of Values”, tytuł wystąpienia: *Oral history – warsztaty wprowadzające. Wywiad ze świadkiem krok po kroku.*
- 24-26 czerwca 2010 (Kraków) – II Międzynarodowa Sesja Humanistyczna „Pamiętać czy zapomnieć... Miejsca pamięci we współczesnym dyskursie naukowym”, tytuł referatu: *Raj utracony w piolunie... Do problematyki badań nad pamięcią kazachstańskich Polaków o miejscu urodzenia i miejscu zesłania.*
- 29-30 listopada 2011 (Żytomierz) Międzynarodowa Konferencja naukowa Zapomniana zbrodnia. 75. rocznica deportacji Polaków z USSR do Kazachstanu, tytuł referatu: *Dzień jak co dzień... Represje na tle narodowościowym i religijnym w pamięci kazachstańskich Polaków.*

Po uzyskaniu stopnia doktora nauk:

W tym okresie skupiłam się głównie na uczestnictwie w konferencjach międzynarodowych. Wygłoszone przede wszystkim w języku angielskim referaty pozwoliły mi uczestniczyć w dyskusji międzynarodowej na tematy będące w obrębie moich zainteresowań badawczych.

Referaty w języku angielskim:

- 29-30 marca 2012 Ryga (Latvian National Oral History Centre of the Institute of Philosophy and Sociology at the University of Latvia) Międzynarodowa konferencja: Oral History – Dialogue with Society, tytuł referatu: *Forgotten Poles. The Narratives of Modern Repatriates from Kazakhstan about their Past and Present Polishness*
- 3-7 września 2012 (Buenos Aires, Argentyna) – International Oral History Association) XVII International Oral History Conference: the Challenges of Oral History in the 21st Century: Diversity, Inequality and Identity Construction, tytuł referatu: *Through the Keyhole about Practical and Methodological Problems (re)using an Oral History Material.*
- 26-28 listopada 2012 (Warszawa) Regions of Memory. A Comparative Perspective on Eastern Europe, tytuł referatu: *"Distant Siberians" Polish scientific discourse about the Kazakhstani Pole's biographical narratives*
- 29-30 listopada 2012 (Helsinki) private and public memories the fourth international symposium of the Finnish Oral History Network, tytuł referatu: *Public and private memories of significant events in the 20th century. An example of biographical narrations of the Soviet Union citizens*
- 21-22 marca 2013 (Pardubice) III Konferencja Czeskiego Towarzystwa Historii Mówionej. Tytuł referatu: *The Marriage of Necessity. In Search of New Development Directions and Methods in Oral History*

- 5 kwietnia 2013 (Warszawa) – Seminarium Międzyzakładowej Pracowni Pamięci Społecznej, Instytut Socjologii UW pt. „Modele-Ideologie-Emocje. Polskie badania nad pamięcią i tożsamością Polaków z Kazachstanu”, tytuł wystąpienia: „Przyszywam Sybiracy”. *Polski dyskurs naukowy o narracjach biograficznych kazachstańskich Polaków.*
- 23-25 października 2013 (Warszawa) I ogólnopolski Kongres Antropologiczny, tytuł referatu: *Antoetnograficzne doświadczenie terenu w badaniach nad społecznością kazachstańskich Polaków.*
- 7-8 listopada 2013 (Lublin) Międzynarodowa Konferencja Naukowa pt.: Historia mówiona w kręgu nauk humanistycznych i społecznych, tytuł referatu: *Bez niedomówień. O historii mówionej z perspektywy historyka i filologa*
- 28 listopada 2013 (Kraków) Międzynarodowej Sesji Naukowej „Wielki Głód na Ukrainie 1932-1933”, tytuł referatu: *O „wspólnocie pamięci” Hołodomoru 1932-1933 na Ukrainie*
- 17-21 września 2014 (Szczecin) XIX Powszechny Zjazd Historyków Polskich, tytuł referatu: *O korzystaniu z nagrań cyfrowych, o „powrotach” do zrealizowanych projektów, a nawet o przyszłości oral history bez patosu... tylko fakty*
- 10-12 grudnia 2014 (Kraków) II Ogólnopolska konferencja Historia – Pamięć – Tożsamość pt. Pamięć człowieka, pamięć miejsca, miejsce pamięci, Instytut Historii i Archiwistyki Uniwersytetu Pedagogicznego im. KEN w Krakowie, tytuł referatu: *Miejsca pamięci” i „pamięć miejsca”. Ukraińskie i emigracyjne monumentalne reprezentacje Hołodomoru*
- 8 kwietnia 2016 (Toruń) Spotkanie autorskie wokół monografii „Odpamiętane. O historii mówionej na przykładzie narracji kazachstańskich Polaków o represjach na tle narodowościowym i religijnym”. Organizatorzy spotkania Polskie Towarzystwo Ludoznawcze i Pracownia badań nad pamięcią zbiorową w Postkounistycznej Europie UMK w Toruniu.
- 1 grudnia 2016 (Kraków) udział w Dyskusji Panelowej (Nie)pamięć. Jeńcy wojenni 1939-1945 organizowana przez Muzeum Krakowa.
- 12-13 maja 2017 (Kraków) – Międzynarodowa konferencja naukowa „Historia-Masa-Popkultura”, tytuł referatu: *Obraz polskiego podziemia w rosyjskim kinie popularnym ostatniego dziesięciolecia.*
- 24-25 października 2017 (Bydgoszcz) – Ogólnopolska Konferencja „Anatomia Polityki Historycznej”, tytuł referatu: *Polska tradycja miejsc pamięci Wielkiego Głodu na Ukrainie.*
- 13-15 września 2018 (Kraków) – udział w dyskusji panelowej w ramach konferencji naukowej Miejsca (nie)Pamięci. Teraźniejszość – Przyszłość organizowanej przez Muzeum Krakowa.
- 7 maja 2019 (Przemyśl) – Konferencja naukowa pt.: „Archiwa, biblioteki, kolekcje na terenie Galicji w latach 1772–1918”, tytuł referatu: *Niepublikowane pamiętniki mieszkańców Galicji Wschodniej zgromadzone po II wojnie światowej we wrocławskim Ossolineum.*
- 14-15 listopada 2019 (Łódź) – II Międzynarodowa Konferencja Naukowa „Losy Polaków na Wschodzie XIX-XXI w. Przesiedlenia, przemieszczenia, przyjazdy, powroty i ucieczki”, tytuł referatu: *Działalność pomocowa polskich ziemianek w Imperium Rosyjskim dla więźniów i zesłańców syberyjskich.*

- 2014-2021 – udział w projekcie „Społeczna antropologia pustki – Polska i Ukraina po II wojnie światowej” realizowany przez IFiS PAN; kierownik projektu dr Anna Wylegała, Narodowy Program Rozwoju Humanistyki, nr umowy 0101/NPRH3/H12/82/2014 (wykonawca merytoryczny)
- 2019/2020 – realizacja działania badawczego Miniatura 2 finansowanego przez Narodowe Centrum Nauki, pt.: *Relacje ziemiaństwa polskiego i ziemiaństwa rosyjskiego w życiu codziennym w latach 1867–1917 na Ziemiach Zabrzanych* (kierownik działania badawczego)

10. Członkostwo w międzynarodowych lub krajowych organizacjach i towarzystwach naukowych wraz z informacją o pełnionych funkcjach.

- International Oral History Association (członek)
- Polskie Towarzystwo Historii Mówionej (członek)
- Association for Slavic, East European, and Eurasian Studies (członek)
- Memory Studies Association (członek)
- Towarzystwo Badaczy i Miłośników Historii XIX w. przy Polskiej Akademii Umiejętności w Krakowie (członek)
- Towarzystwo Przyjaciół Nauk w Przemyśle (członek)

11. Informacja o odbytych stażach w instytucjach naukowych lub artystycznych, w tym zagranicznych, z podaniem miejsca, terminu, czasu trwania stażu i jego charakteru.

Przed uzyskaniem stopnia doktora nauk:

- 2009-2010 – Staż z ramienia Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego w Państwowym Instytucie Języka Rosyjskiego im. A. Puszkina w Moskwie

Po uzyskaniu stopnia doktora nauk:

- 2014 – stypendium Fundacji Lanckorońskich (kwerenda archiwalna w Moskwie)
- 2017 – stypendium Holodomor Research and Educational Consortium (wizyta studyjna w HREC w Toronto, Kanada)
- 2021 – stypendium Center for Urban History of East Central Europe we Lwowie na Ukrainie (rezydencja badawcza)

tamtych wydarzeń. Wywiady przeprowadzano na Łemkowszczyźnie, na Śląsku i w obwodzie tarnopolskim na Ukrainie.

Po uzyskaniu stopnia naukowego doktora nauk:

- 2015 – udział w projekcie „Polonia w Kazachstanie: przeszłość – teraźniejszość – przyszłość”, realizowanym przez Instytut Wschodnich Inicjatyw [Kraków] dofinansowany przez Departament Współpracy z Polonią i Polakami za Granicą MSZ, grant nr 258/2015 (współwykonawca)

16. Informacja o uczestnictwie w zespołach oceniających wnioski o finansowanie badań, wnioski o przyznanie nagród naukowych, wnioski w innych konkursach mających charakter naukowy lub dydaktyczny.

- Narodowa Agencja Wymiany Akademickiej (NAWA) – recenzent w II etapie
- Kapituła nagrody „Pro historia Polonorum” za najlepszą książkę o historii Polski wydanej w języku angielskim (członek kapituły)

III. INFORMACJA O WSPÓŁPRACY Z OTOCZENIEM SPOŁECZNYM I GOSPODARCZYM

1. Wykaz dorobku technologicznego.

n/d

2. Informacja o współpracy z sektorem gospodarczym.

n/d

3. Uzyskane prawa własności przemysłowej, w tym uzyskane patenty, krajowe lub międzynarodowe.

n/d

4. Informacja o wdrożonych technologiach.

n/d

5. Informacja o wykonanych ekspertyzach lub innych opracowaniach wykonanych na zamówienie instytucji publicznych lub przedsiębiorców.

n/d

6. Informacja o udziale w zespołach eksperckich lub konkursowych.

n/d

Dr Wiktoria Kudela Świątek
Uniwersytet Pedagogiczny im. KEN w Krakowie
wiktoria.kudela-swiatek@up.krakow.pl

podmiotów doktoryzujących, habilitujących oraz samej Rady Doskonałości Naukowej organów prowadzących postępowania w sprawie nadania stopnia lub tytułu. Zadaniem tych organów jest przede wszystkim ocena ekspercka dorobku naukowego Kandydata ubiegającego się o awans naukowy, zaś decyzja o nadaniu stopnia lub tytułu nie powinna być uzależniona od podania tych danych.

Wiktoria Kudela Świątek

(podpis wnioskodawcy)